

Leven tussen kunst

Verzamelaars Susan en Michael Hort over kunst die er toe doet

Interview

Roos van Put | Ze worden gerekend tot de top van de Amerikaanse kunstverzamelaars: Susan en Michael Hort. Al ruim twee decennia verzamelen zij hedendaagse kunst en ondersteunen ze jonge kunstenaars. Tijdens een verblijf in New York ontmoette ik het echtpaar thuis, waar ze letterlijk leven temidden van hun kunstverzameling.

New York. Naast de deur van hun grote verbouwde loft bevindt zich een glazen raam met daarop een tekst van Douglas Gordon: 'I have discovered the truth'. Het is meteen duidelijk, hier betreed je het domein van de ware kunstliefhebber. In de huiskamer van het echtpaar Hort hangen alle muren vol met schilderijen, van onder anderen Jonathan Meese en Neo Rauch. Boven de eettafel bevindt zich een enorme installatie van Spencer Finch.

Michael Hort steekt meteen van wal: "Wat wij hier tonen, is slechts een fractie van wat we bezitten, veel bevindt zich in de opslag. We wisselen onze kunst jaarlijks. Dat doen we in het voorjaar, dan nodigen we vrienden, bekenden, kunstenaars en galeriehouders uit om onze nieuwe opstelling tijdens een *private preview* te bezichtigen." Het lijkt alsof hij het over een gewoon feestje heeft, maar het is bekend dat deze speciale voorbezoeking een bijzonder evenement is in New York, waarover zelfs de serieuze pers verslag doet. Zo kopte een verhaal van Charlie Finch in *artnet Magazine* hierover bijvoorbeeld 'Hanging at the Hort's'.

BEING ALIVE

Susan en Michael Hort zijn ruim twee decennia geleden begonnen met het verzamelen van kunst. Michael herinnert het zich nog als de dag van gisteren: "Susan belde me op mijn werk en zei: 'ik heb een hedendaags kunstwerk gekocht en de kunstenaar komt het vanavond zelf installeren, in gezelschap van zijn galeriehouder.' Ze verzamelde voor die tijd uitsluitend negentiende-eeuwse Amerikaanse schilderkunst. We hebben toen zo'n ontzettend leuke avond gehad dat we vanaf dat moment besloten hedendaagse kunst te gaan verzamelen. We begonnen met het aflopen van tentoonstellingen, lieten ons adviseren en kochten in die tijd eigenlijk meer met onze oren dan met onze ogen. We waren al wel meteen geïnteresseerd in jonge kunstenaars, die we overigens jarenlang trouw blijven. Neem Neo Rauch, nog voordat hij zo bekend was, hadden wij al werk van hem aangekocht. Het laatste schilderij dat we van hem kochten dateert van zes maanden geleden. Datzelfde geldt voor Marlene Dumas."

Zowel de beroemde Amerikaanse verzamelaarsfamilie Rubell als Martin Margulies houden er in Miami een eigen museum op na, maar het echtpaar Hort heeft daar geen behoefte aan. "Dat is een baan extra erbij", verklaart Michael Hort lachend. Hij voegt er aan toe: "Ik moet er ook niet aan denken, daar komt zoveel bij kijken. Ik leef liever tussen mijn kunst."

Om zijn woorden te verduidelijken nodigt hij me uit voor een rondleiding door het vier etages tellende huis. Hier een mooie serie werken van Richard Tuttle, daar staat een subtiele sculptuur van Wim Delvoye en trots laat Michael me een indrukwekkend object van Olafur Eliasson zien. Een groot deel van de werken van Marlene Dumas hangt in de slaapkamer. Boven het bed, aan de muur tussen en naast werken van bijvoorbeeld Elizabeth Peyton. Michael Hort wijst op een portret van een jonge vrouw, een mij onbekend werk. Hij legt uit: "Dat is onze dochter. Zij is op dertigjarige leeftijd overleden aan kanker; Marlene heeft dit portret gemaakt en aan ons geschonken."

Ter nagedachtenis aan hun overleden dochter heeft het echtpaar de Rema Hort Mann Foundation opgericht. Een stichting die ieder jaar jonge kunstenaars ondersteunt met een geldbedrag. "Ze krijgen een beurs en mogen met dat geld doen wat ze willen. We helpen ze ook met het verder uitbouwen van hun carrière. De kunstenaars worden geselecteerd door een jury van deskundigen. Daarnaast hebben we nog een fonds, dat in het leven is geroepen om mensen met kanker te helpen, zodat ze bijvoorbeeld een medische behandeling kunnen krijgen, denk aan chemotherapie."

We zagen dat werk, keken elkaar aan en zeiden: 'ja, dat is waar het om gaat.'

Terug in de huiskamer wijst Michael op een sculptuur van Jack Pierson, boven de bank, die de woorden 'Being Alive' vormt. Susan licht toe: "Toen onze dochter overleed, hadden wij natuurlijk een grenzeloos verdriet. We zagen dat werk, keken elkaar aan en zeiden: 'ja, dat is waar het om gaat.' Dit werk vervangen wij nooit bij onze jaarlijkse wisseling van kunstwerken, het hangt daar voor altijd."

TE GEKKE PRIJZEN

Het echtpaar Hort bezoekt tegenwoordig nog steeds galleries, maar ze zijn ook trouwe bezoekers van kunstbeurzen. Art Basel, Frieze in Londen, Art Forum in Berlijn: ze bezoeken ze allemaal. "We komen er vrienden en collega-verzamelaars tegen. Net voor de Frieze van vorig jaar brak de financiële crisis uit en we gingen eigenlijk met de hand op de knip naartoe. Maar we hebben ontzettend veel gekocht. Bij David Kordansky Gallery uit Los Angeles bijvoorbeeld. Dat is zo'n galerie waar we ook al jaren kopen, we hebben daar kunst van Thomas Houseago aangekocht en van Aaron Curry. Geweldig." Ook kun je ze aantreffen op de vele *sidefairs*. "Die bezoeken we graag, maar ik heb soms wel moeite met de afmetingen van de stands. Op de Zoo in Londen bijvoorbeeld, kun je de stand bijna niet meer in als er al vier mensen staan. Dat vind ik lastig." Maar soms komt het ook voor dat ze naast het net vissen. "Dat is ons wel eens overkomen toen we interesse hadden in een werk van Cindy Sherman. We hebben het niet gekocht omdat we het echt veel te duur vonden. Datzelfde hebben we ook wel eens meegemaakt met een werk in een lagere prijsklasse, van een andere kunstenaar. Het werd aangeboden voor 14.000 dollar, dat was het gewoon niet waard als je het vergeleek met de prijzen die dezelfde kunstenaar vroeg voor zijn tekeningen. Prijzen voor kunst zijn in mijn ogen soms echt te gek."